ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 10ης Δεκεμβρίου 2010 *

Στις υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08 και Τ-509/08,

Ryanair Ltd, με έδρα το Δουβλίνο (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τους E. Vahida και Ι-Γ. Μεταξά-Μαραγκίδη, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τις C. O'Reilly και P. Costa de Oliveira,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως των σιωπηρών αποφάσεων της Επιτροπής με τις οποίες δεν επετράπη στην προσφεύγουσα η πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με διαδικασίες ελέγχου κρατικών ενισχύσεων που φέρονται ότι της χορηγήθηκαν από τους φορείς εκμεταλλεύσεως των αερολιμένων των Aarhus (Δανία) (υπόθεση Τ-494/08), Alghero (Ιταλία) (υπόθεση Τ-495/08), Berlin-Schönefeld (Γερμανία) (υπόθεση Τ-496/08), Francfort-Hahn (Γερμανία) (υπόθεση Τ-497/08), Lübeck-Blankensee (Γερμανία) (υπόθεση Τ-498/08), Pau-Béarn (Γαλλία) (υπόθεση Τ-499/08), Tampere-Pirkkala (Φινλανδία) (υπόθεση Τ-500/08) και Μπρατισλάβα (Σλοβακία) (υπόθεση Τ-509/08), καθώς και, επικουρικώς, αίτημα περί ακυρώσεως των μεταγενέστερων ρητών αποφάσεων με τις οποίες δεν επετράπη η πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα (εισηγητή), προεδρεύοντα, N. Wahl και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Ιουλίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό των διαφορών

1 Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, μεταξύ 2002 και 2006, έλαβε διάφορες καταγγελίες σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που φέρονται ότι χορηγήθηκαν στη Ryanair Ltd από τους φορείς εκμεταλλεύσεως των αερολιμένων των Aarhus (Δανία), Alghero (Ιταλία), Berlin-Schönefeld (Γερμανία), Francfort-Hahn (Γερμανία), Lübeck-Blankensee (Γερμανία), Tampere-Pirkkala (Φινλανδία) και Μπρατισλάβα (Σλοβακία).

2 Επιπλέον, στις 26 Ιανουαρίου 2007, η Επιτροπή έλαβε κοινοποίηση από τις γαλλικές αρχές σχετικά με συμβάσεις συναφθείσες από το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Pau-Béarn (Γαλλία) με την προσφεύγουσα και με μία από τις θυγατρικές της εταιρίες.

3 Σε εκάστη των περιπτώσεων αυτών, η Επιτροπή κίνησε επίσημες διαδικασίες εξετάσεως των ενισχύσεων που φέρονται ότι χορηγήθηκαν στην προσφεύγουσα. Σύνοψη

των σχετικών αποφάσεων, που ενημέρωνε τους ενδιαφερόμενους σχετικά με τη δυνατότητα υποβολής παρατηρήσεων, δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

4 Με έγγραφο της 20ής Ιουνίου 2008 (υπόθεση Τ-509/08) και με έγγραφα της 25ης Ιουνίου 2008 (υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08), η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της επιτρέψει την πρόσβαση, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), στους φακέλους που αφορούσαν τις κρατικές ενισχύσεις οι οποίες φέρονταν ότι της είχαν χορηγηθεί από τους φορείς εκμεταλλεύσεως των αερολιμένων των Aarhus, Alghero, Berlin-Schönefeld, Francfort-Hahn, Lübeck-Blankensee, Pau-Béarn, Tampere-Pirkkala και Μπρατισλάβα.

5 Η προσφεύγουσα ζήτησε, μεταξύ άλλων, την πρόσβαση στις καταγγελίες και στην κοινοποίηση που έλαβε η Επιτροπή, στα σχόλια τρίτων, στην ανταλλαγή επιστολών και άλλων μηνυμάτων μεταξύ της Επιτροπής, των εμπλεκομένων κρατών μελών και των φορέων εκμεταλλεύσεως των οικείων αερολιμένων, στα έγγραφα που παρασχέθηκαν στην Επιτροπή από τα κράτη μέλη και από τους φορείς εκμεταλλεύσεως των οικείων αερολιμένων, και σε όλα τα άλλα έγγραφα τα οποία περιλαμβάνονταν στους φακέλους της Επιτροπής, συμπεριλαμβανομένων των αναλύσεων των ληφθέντων εγγράφων τις οποίες πραγματοποίησε η Επιτροπή, των μελετών, εκθέσεων, ερευνών και των ενδιάμεσων συμπερασμάτων που οδήγησαν στις αποφάσεις της Επιτροπής περί κινήσεως των επισήμων διαδικασιών εξετάσεως. Η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι, σε περίπτωση που ορισμένα μέρη των εγγράφων που διαλαμβάνονταν στην αίτησή της ενέπιπταν στις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως, ζητούσε να της δοθούν τα μέρη των εν λόγω εγγράφων τα οποία δεν ενέπιπταν στις εξαιρέσεις αυτές.

6 Με έγγραφα της 10ης Ιουλίου 2008 (υπόθεση Τ-509/08), της 15ης Ιουλίου 2008 (υπόθεση Τ-499/08), της 17ης Ιουλίου 2008 (υποθέσεις Τ-496/08, Τ-498/08 και

Τ-500/08), της 22ας Ιουλίου 2008 (υποθέσεις υποθέσεων Τ-494/08 και Τ-497/08) και της 24ης Ιουλίου 2008 (υπόθεση Τ-495/08), η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα που διαλαμβάνονταν στις αιτήσεις, εξαιρουμένων των αποφάσεων περί κινήσεως επίσημης διαδικασίας εξετάσεως, όπως αυτές δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

7 Με επιβεβαιωτικές αιτήσεις που πρωτοκολλήθηκαν στις 11 Αυγούστου 2008 (υπόθεση Τ-509/08) και στις 25 Αυγούστου 2008 (υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08), η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να επανεξετάσει τις αρνήσεις της και να της επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα που διαλαμβάνονταν στις αρχικές αιτήσεις της.

8 Με έγγραφα της 2ας Σεπτεμβρίου 2008 (υπόθεση Τ-509/08) και της 15ης Σεπτεμβρίου 2008 (υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08) (στο εξής: πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας), η Επιτροπή επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι δεν κατόρθωσε να συλλέξει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αναλύσει δεόντως τις αιτήσεις περί προσβάσεως και ότι δεν ήταν σε θέση να λάβει τελικές αποφάσεις. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή παρέτεινε, σε κάθε υπόθεση, την προθεσμία απαντήσεως κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες.

9 Με έγγραφα της 23ης Σεπτεμβρίου 2008 (υπόθεση Τ-509/08) και της 6ης Οκτωβρίου 2008 (υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08) (στο εξής: δεύτερα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας), η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δεν ήταν σε θέση να λάβει τελικές αποφάσεις παρά την παράταση της προθεσμίας και ότι κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για να της κοινοποιήσει τελικές απαντήσεις το ταχύτερον δυνατόν.

10 Με έγγραφα της 26ης Σεπτεμβρίου 2008 (υπόθεση Τ-509/08), της 8ης Οκτωβρίου 2008 (υπόθεση Τ-495/08), της 9ης Οκτωβρίου 2008 (υπόθεση Τ-494/08), της

23ης Οκτωβρίου 2008 (υπόθεση Τ-499/08), της 31ης Οκτωβρίου 2008 (υπόθεση Τ-500/08), της 20ής Νοεμβρίου 2008 (υπόθεση Τ-496/08), της 6ης Ιανουαρίου 2009 (υπόθεση Τ-498/08) και της 18ης Φεβρουαρίου 2009 (υπόθεση Τ-497/08) (στο εξής: ρητές αποφάσεις), η Επιτροπή επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι αρνούνταν να της επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτηθέντα έγγραφα, εξαιρουμένων α) τριών αιτήσεων περί παρατάσεως της προθεσμίας που κατατέθηκαν από τις δανικές αρχές (υπόθεση Τ-494/08)· β) δύο επιστολών ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με τις οποίες οι ιταλικές αρχές ζήτησαν παράταση της προθεσμίας και δύο εγγράφων της Επιτροπής με τα οποία χορηγήθηκε παράταση της προθεσμίας (υπόθεση Τ-495/08)· γ) τριών αιτήσεων περί παρατάσεως της προθεσμίας που κατατέθηκαν από τις γερμανικές αρχές και τεσσάρων θετικών απαντήσεων της Επιτροπής (υπόθεση Τ-496/08)· δ) μιας θετικής απαντήσεως της Επιτροπής σε αίτηση των γερμανικών αρχών περί παρατάσεως της προθεσμίας (υπόθεση Τ-497/08)· ε) δύο αιτήσεων περί παρατάσεως της προθεσμίας που κατατέθηκαν από τις γερμανικές αρχές και τριών θετικών απαντήσεων της Επιτροπής (υπόθεση Τ-498/08)· στ) μιας αιτήσεως περί παρατάσεως της προθεσμίας των γαλλικών αρχών και ενός εγγράφου της Επιτροπής με το οποίο χορηγήθηκε η παράταση (υπόθεση Τ-499/08)· ζ) δύο αιτήσεων περί παρατάσεως της προθεσμίας που κατατέθηκαν από τις φινλανδικές αρχές και δύο εγγράφων της Επιτροπής με τα οποία χορηγήθηκαν οι αιτηθείσες παρατάσεις (υπόθεση Τ-500/08) και η) δύο αιτήσεων περί παρατάσεως της προθεσμίας που κατατέθηκαν από τις σλοβακικές αρχές (υπόθεση Τ-509/08).

11 Κατ' ουσίαν, η Επιτροπή έκρινε ότι τα λοιπά έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις της προσφεύγουσας ενέπιπταν, στο σύνολό τους, στις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (εξαίρεση σχετικά με την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου) και στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 (εξαίρεση σχετικά με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων πριν από την έκδοση αποφάσεως). Επιπλέον, η Επιτροπή έκρινε ότι ορισμένα έγγραφα ενέπιπταν επίσης στις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (εξαίρεση σχετικά με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων), στο άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο (εξαίρεση σχετικά με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων μετά την έκδοση αποφάσεως), και, στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-496/08, Τ-497/08, Τ-499/08 και Τ-500/08, στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση (εξαίρεση σχετικά με την προστασία της παροχής νομικών συμβουλών), του κανονισμού 1049/2001. Έκρινε, επίσης, ότι ουδέν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δικαιολογούσε τη γνωστοποίηση των εγγράφων και ότι ουδεμία μερική πρόσβαση ήταν δυνατή στον βαθμό που τα έγγραφα ενέπιπταν πλήρως σε τουλάχιστον δύο εξαιρέσεις.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Νοεμβρίου 2008 (υπόθεση Τ-509/08) και στις 14 Νοεμβρίου 2008 (υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08), η προσφεύγουσα άσκησε τις υπό κρίση προσφυγές.

13 Με έγγραφα της 22ας Δεκεμβρίου 2008, της 9ης Ιανουαρίου 2009 και της 20ής Φεβρουαρίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε να της επιτραπεί να τροποποιήσει τα αιτήματά της και τους ισχυρισμούς της στις υποθέσεις Τ-496/08, Τ-498/08 και Τ-497/08 αντιστοίχως, κατόπιν της κοινοποιήσεως των ρητών αποφάσεων που εξέδωσε η Επιτροπή. Το Πρωτοδικείο της το επέτρεψε στις 29 Ιανουαρίου 2009 και στις 26 Μαρτίου 2009.

14 Με έγγραφο της 14ης Αυγούστου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-496/08, Τ-497/08, Τ-498/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08, καθώς και τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας.

15 Με διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 2009, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Πρωτοδικείου διέταξε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας.

16 Με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 2009, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Πρωτοδικείου διέταξε, βάσει του άρθρου 65, στοιχείο β΄, του άρθρου 66, παράγραφος 1, και του άρθρου 67, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, την εκ μέρους της Επιτροπής προσκόμιση αντιγράφων του συνόλου των εγγράφων στα οποία δεν είχε επιτρέψει την πρόσβαση. Το αίτημα αυτό ικανοποιήθηκε.

17 Με έγγραφο της 12ης Μαρτίου 2010, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64, του Κανονισμού Διαδικασίας, υπέβαλε γραπτές ερωτήσεις στους διαδίκους, στις οποίες αυτοί απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

18 Εκτιμώντας ότι στις υπό κρίση υποθέσεις ανέκυπτε ένα ερμηνευτικό ζήτημα πανομοιότυπο με αυτό το οποίο είχε ανακύψει στην υπόθεση C-139/07 P, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, της οποίας είχε επιληφθεί το Δικαστήριο, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, με διάταξη της 12ης Απριλίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 54, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 77, στοιχείο α΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, μετά από ακρόαση των διαδίκων, ανέστειλε τη διαδικασία στις υπό κρίση υποθέσεις μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

19 Στις 29 Ιουνίου 2010, το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση στην υπόθεση C-139/07 P, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau (Συλλογή 2010, σ. I-5885).

20 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Ιουλίου 2010. Ειδικότερα, οι διάδικοι διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους επί της προπαρατεθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau και επί των συνεπειών της όσον αφορά τις υπό κρίση υποθέσεις.

21 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού άκουσε τις απόψεις που ανέπτυξαν συναφώς οι διάδικοι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, εκτιμά ότι επιβάλλεται η συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-494/05 έως Τ-500/08 και Τ-509/08 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

22 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— αφενός, να ακυρώσει τις σιωπηρές αποφάσεις και, αφετέρου, να κηρύξει τις ρητές αποφάσεις στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-496/08, Τ-498/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08 ανυπόστατες και τη ρητή απόφαση στην υπόθεση Τ-497/08 στερούμενη εννόμων αποτελεσμάτων·

— επικουρικώς, να ακυρώσει τις ρητές αποφάσεις.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες στον βαθμό που με αυτές ζητείται η ακύρωση των προβαλλομένων σιωπηρών αποφάσεων·

— να απορρίψει τις προσφυγές ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. *Επί του πρώτου αιτήματος, με το οποίο ζητείται, αφενός, να ακυρωθούν οι σιωπηρές αποφάσεις και, αφετέρου, να κηρυχθούν οι ρητές αποφάσεις στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-496/08, Τ-498/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08 ανυπόστατες και η ρητή απόφαση στην υπόθεση Τ-497/08 στερούμενη εννόμων αποτελεσμάτων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι τα πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας παραβαίνουν το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 στον βαθμό που, πρώτον, απεστάλησαν την τελευταία ημέρα της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 (στο εξής: αρχική προθεσμία) και, δεύτερον, δεν περιέχουν λεπτομερή αιτιολογία. Φρονεί συνεπώς ότι η σιωπηρή άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα συντελέστηκε ήδη κατά τη λήξη της αρχικής προθεσμίας.

25 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν τα πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας εθεωρούντο επαρκή για την παράταση της αρχικής προθεσμίας, ουδεμία ρητή απόφαση εκδόθηκε πριν από τη λήξη της παρατάσεως της προθεσμίας. Η προσφεύγουσα καταλήγει, επομένως, στο συμπέρασμα ότι, ελλείψει ρητής απαντήσεως της Επιτροπής εντός των προθεσμιών που προβλέπει το

άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001, υφίστανται σιωπηρές αποφάσεις περί αρνήσεως χορηγήσεως της προσβάσεως στα έγγραφα.

26 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει συμφέρον να επιτύχει την ακύρωση των σιωπηρών αποφάσεων. Συγκεκριμένα, οι ρητές αποφάσεις είναι ανυπόστατες ή, το πολύ, απλές επιβεβαιώσεις των σιωπηρών αποφάσεων και δεν παράγουν, επομένως, κανένα πρόσθετο έννομο αποτέλεσμα. Προκειμένου οι ρητές αποφάσεις να μην αποτελούν αποφάσεις αμιγώς επιβεβαιωτικές, θα έπρεπε, κατά την προσφεύγουσα, το περιεχόμενό τους να είναι ουσιωδώς διαφορετικό από αυτό μιας αρνητικής απαντήσεως. Τούτο όμως δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

27 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει έννομο συμφέρον να στραφεί κατά των σιωπηρών αποφάσεων, προκειμένου να εμποδίσει στο μέλλον την Επιτροπή να επαναλάβει την παράβαση της υποχρεώσεώς της να απαντά εμπροθέσμως και προκειμένου να προστατευθεί η ασφάλεια δικαίου όσων ζητούν να αποκτήσουν πρόσβαση στα έγγραφα.

28 Η Επιτροπή φρονεί ότι η εξήγηση που περιέχεται στα πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας είναι απολύτως επαρκής ώστε να μπορέσει η προσφεύγουσα να κατανοήσει τον λόγο για τον οποίο δεν ήταν σε θέση να απαντήσει κατά τη λήξη της αρχικής προθεσμίας. Επομένως, δεν παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 παρατείνοντας την αρχική προθεσμία.

29 Η Επιτροπή δέχεται ότι, στη συνέχεια, δεν ήταν σε θέση να δώσει οριστική απάντηση κατά τη λήξη της παρατάσεως της προθεσμίας. Ωστόσο, φρονεί ότι, λόγω των οκτώ αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα που υποβλήθηκαν ταυτοχρόνως από την προσφεύγουσα και προκειμένου να συμβιβάσει τα συμφέροντα του αιτούντος και την

αρχή της χρηστής διοικήσεως, έπρεπε να έχει τη δυνατότητα να παρατείνει τις αυστηρές προθεσμίες που προβλέπονται στα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001 και να προβεί στην εξέταση των αιτήσεων εντός ευλόγου χρόνου.

30 Εν προκειμένω, η Επιτροπή φρονεί ότι έλαβε δεόντως υπόψη το συμφέρον της προσφεύγουσας εκδίδοντας οκτώ ρητές αποφάσεις μεταξύ της 8ης Οκτωβρίου 2008 και της 18ης Φεβρουαρίου 2009. Κατά συνέπεια, εκτιμά ότι, κατά τον χρόνο ασκήσεως των προσφυγών, δεν υφίστατο καμία σιωπηρή απόφαση δυνάμενη να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής.

31 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι υφίστανται σιωπηρές αποφάσεις, η Επιτροπή φρονεί ότι οι προσφυγές που ασκήθηκαν κατά των πράξεων αυτών είναι απαράδεκτες, διότι οι σιωπηρές αποφάσεις αντικαταστάθηκαν από τις ρητές αποφάσεις. Η προσφεύγουσα απώλεσε συνεπώς κάθε έννομο συμφέρον να στραφεί κατά των σιωπηρών αποφάσεων, καθόσον ουδέν όφελος μπορεί να αποκομίσει από την ακύρωσή τους. Συγκεκριμένα, το μόνον αποτέλεσμα που μπορεί να έχει η ακύρωση των σιωπηρών αποφάσεων είναι να υποχρεωθεί να εκδώσει ρητές αποφάσεις σε σχέση με τα ίδια έγγραφα, πράγμα που έχει ήδη συμβεί εν προκειμένω.

32 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι ρητές αποφάσεις δεν είναι αποφάσεις επιβεβαιωτικές των σιωπηρών αποφάσεων, στον βαθμό που προβαίνουν σε επανεξέταση της καταστάσεως της προσφεύγουσας, αιτιολογούν την άρνηση προσβάσεως σε ορισμένα αιτηθέντα έγγραφα και επιτρέπουν την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

33 Εκ προοιμίου, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001 ορίζει τα εξής:

«1. Η επιβεβαιωτική αίτηση υφίσταται ταχεία επεξεργασία. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της εν λόγω αίτησης, το όργανο είτε δέχεται την πρόσβαση του αιτούντος στο ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση εντός της εν λόγω περιόδου, σύμφωνα με το άρθρο 10, είτε εκθέτει τους λόγους της ολικής ή μερικής άρνησης, με γραπτή απάντηση. Αν το θεσμικό όργανο αρνηθεί την πρόσβαση εν όλω ή εν μέρει, ενημερώνει τον αιτούντα για τα ένδικα μέσα που διαθέτει, δηλαδή τη δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή την καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, υπό τους όρους που προβλέπονται αντίστοιχα στα άρθρα στα άρθρα 230 [ΕΚ] και 195 [ΕΚ].

2. Κατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 προθεσμία μπορεί, μετά από ενημέρωση του αιτούντα και λεπτομερή αιτιολόγηση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες..

3. Η απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα να ασκήσει δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή να καταγγείλει το ζήτημα στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ.»

34 Όσον αφορά καταρχάς το κύρος της πρώτης παρατάσεως της προθεσμίας απαντήσεως της Επιτροπής, πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στην Επιτροπή υποβλήθηκαν σχεδόν ταυτόχρονα οκτώ αιτήσεις προσβάσεως στα συνολικά 377 έγγραφα, οι οποίες προέρχονται από τον ίδιο αιτούντα και αφορούν υποθέσεις που συνδέονται μεταξύ τους. Οι αιτήσεις αφορούσαν, επομένως, μεγάλο αριθμό εγγράφων.

35 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή απηύθυνε τα πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας με τηλεομοιοτυπία στην προσφεύγουσα την τελευταία ημέρα της αρχικής προθεσμίας.

36 Τρίτον, πρέπει να τονιστεί ότι, στα πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας, η Επιτροπή εξήγησε ότι εξέταζε τις αιτήσεις, αλλά ότι δεν ήταν σε θέση να συγκεντρώσει όλα τα αναγκαία έγγραφα για να λάβει τελική απόφαση. Υπενθύμισε επίσης, στις υποθέσεις Τ-494/08 έως Τ-500/08, ότι η προσφεύγουσα είχε καταθέσει ταυτοχρόνως επτά επιβεβαιωτικές αιτήσεις προσβάσεως στα έγγραφα. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να κατανοήσει τους ιδιαίτερους λόγους της παρατάσεως σε κάθε υπόθεση. Η αιτιολογία είναι, συνεπώς, αρκούντως λεπτομερής.

37 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τα πρώτα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας είναι σύμφωνα προς τις επιταγές του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 και παρέτειναν εγκύρως την αρχική προθεσμία κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες, οπότε ουδεμία σιωπηρή απόφαση εκδόθηκε κατά τη λήξη της αρχικής προθεσμίας.

38 Όσον αφορά τα δεύτερα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας, πρέπει να τονιστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή δεν μπορούσε να παρατείνει την αρχική προθεσμία παρά μία μόνο φορά και ότι, κατά τη λήξη της παρατάσεως της προθεσμίας, λογίζεται ότι εκδόθηκε σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως.

39 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι η προθεσμία που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 έχει επιτακτικό χαρακτήρα (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Ιανουαρίου 2010, Τ-355/04 και Τ-446/04, Co-Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1, σκέψεις 60 και 70) και δεν μπορεί να παραταθεί πέραν των προβλεπομένων στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 περιστάσεων, καθόσον άλλως το άρθρο αυτό θα καθίστατο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, δεδομένου ότι ο υποβαλών αίτηση δεν θα γνώριζε έπειτα από ποια ακριβώς ημερομηνία θα μπορούσε να ασκήσει προσφυγή ή να υποβάλει την καταγγελία που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Απριλίου 2005, C-186/04, Housieaux, Συλλογή 2005, σ. I-3299, σκέψη 26).

40 Επομένως, τα δεύτερα έγγραφα περί παρατάσεως της προθεσμίας δεν μπορούσαν εγκύρως να παρατείνουν τις προθεσμίες. Σε κάθε περίπτωση, η έλλειψη απαντήσεως της Επιτροπής κατά τη λήξη της παρατάσεως της προθεσμίας πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως.

41 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον στον βαθμό που ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (βλ., απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο της ασκήσεώς της, άλλως η προσφυγή κηρύσσεται απαράδεκτη (απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 41).

43 Επιπλέον, το έννομο συμφέρον πρέπει να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως, πράγμα που προϋποθέτει ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Αν το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος εκλείψει διαρκούσης της διαδικασίας, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της ουσίας δεν μπορεί να του αποφέρει κανένα όφελος (βλ. απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45 Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, το αίτημα περί ακυρώσεως των σιωπηρών αποφάσεων που εκδόθηκαν κατά τη λήξη της παρατάσεως της προθεσμίας, με την έκδοση των ρητών αποφάσεων, η Επιτροπή προέβη, εκ των πραγμάτων, στην ανάκληση των εν λόγω σιωπηρών αποφάσεων (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 45).

46 Πρέπει όμως να τονιστεί ότι ενδεχόμενη ακύρωση των σιωπηρών αποφάσεων λόγω τυπικής πλημμελείας δεν θα μπορούσε παρά να συνεπάγεται την έκδοση νέων αποφάσεων πανομοιότυπων ως προς την ουσία με τις ρητές αποφάσεις. Επιπλέον, την εξέταση της προσφυγής κατά των σιωπηρών αποφάσεων δεν μπορούν να δικαιολογήσουν ούτε ο σκοπός αποτροπής του ενδεχομένου επαναλήψεως της προσαπτόμενης πλημμέλειας, κατά την έννοια της σκέψεως 50 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 7 Ιουνίου 2007, C-362/05 P, Wunenburger κατά Επιτροπής (Συλλογή 2007, σ. I-4333), ούτε αυτός της διευκολύνσεως ενδεχόμενων αγωγών αποζημιώσεως, δεδομένου ότι οι εν λόγω σκοποί μπορούν να επιτευχθούν μέσω της εξετάσεως των προσφυγών κατά των ρητών αποφάσεων (βλ., κατά την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

47 Επομένως, οι προσφυγές στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08 είναι απαράδεκτες, καθόσον στρέφονται κατά των επίμαχων σιωπηρών αποφάσεων, που μνημονεύονται στη σκέψη 40 ανωτέρω, στον βαθμό που η προσφεύγουσα δεν είχε έννομο συμφέρον να στραφεί κατά των εν λόγω αποφάσεων, λόγω της εκδόσεως, πριν από την άσκηση των εν λόγω προσφυγών, των ρητών αποφάσεων, των οποίων ζητεί την ακύρωση επικουρικώς.

48 Ομοίως, παρέλκει η απόφανση επί των προσφυγών στις υποθέσεις Τ-496/08, Τ-497/08 και Τ-498/08, καθόσον στρέφονται κατά των επίμαχων σιωπηρών αποφάσεων, στον βαθμό που η προσφεύγουσα δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον να στραφεί κατά των εν λόγω αποφάσεων, λόγω της εκδόσεως, μετά την άσκηση των προσφυγών, των ρητών αποφάσεων, των οποίων ζητεί την ακύρωση επικουρικώς.

49 Όσον αφορά, δεύτερον, το προβαλλόμενο ανυπόστατο των ρητών αποφάσεων, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο χαρακτηρισμός πράξεως ως ανυπόστατης πρέπει να επιφυλάσσεται σε πράξεις που πάσχουν από ιδιαιτέρως σοβαρές και πρόδηλες πλημμέλειες (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1987, 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1005, σκέψη 10). Η βαρύτητα των συνεπειών που συνδέονται προς την αναγνώριση του ανυποστάτου πράξεως των θεσμικών οργάνων επιτάσσει, για λόγους ασφάλειας δικαίου, να επιφυλάσσεται η αναγνώριση αυτή σε εντελώς ακραίες περιπτώσεις (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, σκέψη 50 και της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 86).

50 Εν προκειμένω, όμως, το γεγονός και μόνον ότι οι προσβαλλόμενες ρητές αποφάσεις εκδόθηκαν μετά τη λήξη της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001 δεν έχει ως αποτέλεσμα να στερήσει την Επιτροπή από την εξουσία εκδόσεως αποφάσεως (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 56 έως 59). Επιπλέον, από τις σκέψεις 53 έως 103 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι οι ρητές αποφάσεις δεν πάσχουν από καμία πλημμέλεια.

51 Επομένως, το αίτημα με το οποίο ζητείται να διαπιστωθεί το ανυπόστατο των ρητών αποφάσεων πρέπει να απορριφθεί. Ομοίως, από τις σκέψεις 45 έως 50 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι το αίτημα με το οποίο ζητείται να διαπιστωθεί ότι η ρητή απόφαση στην υπόθεση Τ-497/08 στερείται εννόμων αποτελεσμάτων πρέπει να απορριφθεί.

52 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το πρώτο αίτημα πρέπει να απορριφθεί.

2. *Επί του δευτέρου αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση των ρητών αποφάσεων*

53 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση των ρητών αποφάσεων προβάλλοντας δύο λόγους, οι οποίοι αντλούνται, πρώτον, από την παράβαση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 και, δεύτερον, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001

54 Προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής των προβληθεισών εξαιρέσεων, η Επιτροπή δεν προέβη σε εξατομικευμένη και συγκεκριμένη εξέταση των εγγράφων, δεν απέδειξε ότι η γνωστοποίησή τους θα προσέβαλλε πράγματι τα συμφέροντα που προστατεύουν οι εν λόγω εξαιρέσεις και δεν έλαβε υπόψη το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο

δικαιολογούσε τη γνωστοποίησή τους. Επιπλέον, προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν επέτρεψε τη μερική πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα.

55 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι είναι σκόπιμο να αποφανθεί εκ προοιμίου επί της εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογής της εξαιρέσεως σχετικά με την προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας.

Επί της εξαιρέσεως σχετικά με την προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας, που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

— Επιχειρήματα των διαδίκων

56 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το δικαίωμα προσβάσεως που προβλέπεται στον κανονισμό 1049/2001 αποτελεί την αρχή και ότι οι εξαιρέσεις από την αρχή αυτή πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς. Υποστηρίζει ότι το δικαίωμα προσβάσεως αυτό πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα γνωστοποιήσεως του φακέλου έρευνας στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων ακόμα και αν ο αιτών είναι ο αποδέκτης της προβαλλομένης ενισχύσεως.

57 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι ο χειρισμός αιτήσεως προσβάσεως, ιδίως δε η ενδεχόμενη εφαρμογή των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να αποτελεί αντικείμενο εξατομικευμένης και συγκεκριμένης εξετάσεως, εκτός αν, λόγω των ειδικών περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, είναι πρόδηλο ότι η πρόσβαση στα έγγραφα πρέπει να απορριφθεί ή, αντιθέτως, να επιτραπεί. Αυτό θα μπορούσε να ισχύει, μεταξύ άλλων, αν ορισμένα έγγραφα ενέπιπταν προδήλως και στο σύνολό τους στην εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως

ή, αντιστρόφως, ήταν προδήλως προσβάσιμα στο σύνολό τους, ή αν είχαν ήδη αποτελέσει αντικείμενο συγκεκριμένης και εξατομικευμένης εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής υπό παρόμοιες περιστάσεις.

58 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή πλανήθηκε περί το δίκαιο, καθόσον δεν προέβη σε εξατομικευμένη και συγκεκριμένη εξέταση των εγγράφων για τα οποία υπέβαλε τις αιτήσεις της, ενώ δεν υπήρχε καμία ειδική περίσταση που να δικαιολογεί την έλλειψη της εν λόγω εξετάσεως. Συγκεκριμένα, ούτε η εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού ούτε η ύπαρξη δρομολογημένης έρευνας μπορούν, κατά την προσφεύγουσα, να θεωρηθούν ειδικές περιστάσεις βάσει των οποίων να επιτρέπεται η συνολική εξέταση.

59 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή περιορίστηκε σε αφηρημένη και συνολική εξέταση των διοικητικών φακέλων, χωρίς να κάνει αναφορά σε συγκεκριμένα έγγραφα και στο περιεχόμενό τους για να δικαιολογήσει την εφαρμογή των εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως.

60 Όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την εξαίρεση σχετικά με την προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας, την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εξηγήσεις της Επιτροπής για να δικαιολογήσει την εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως επί του συνόλου σχεδόν των αιτηθέντων εγγράφων είναι αόριστες, επαναλαμβανόμενες και γενικές και θα μπορούσαν να εφαρμοστούν σε οποιονδήποτε φάκελο έρευνας, είτε στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων είτε σε άλλους τομείς.

61 Επιπλέον, τα επιχειρήματα της Επιτροπής στηρίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Η γνωστοποίηση των αιτηθέντων εγγράφων υπηρετεί τους σκοπούς αυτούς, παρέχοντας τη δυνατότητα στους

τρίτους να λάβουν υπόψη τα στοιχεία που διαθέτει η Επιτροπή για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους.

62 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με βάση τα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή, ο κίνδυνος προσβολής των σκοπών της έρευνας από την πρόσβαση στα έγγραφα είναι αμιγώς υποθετικός και δεν φαίνεται να μπορεί ευλόγως να προβλεφθεί.

63 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα φρονεί ότι ορισμένα έγγραφα θα μπορούσαν να της γνωστοποιηθούν χωρίς να διαταραχθεί η εμπιστοσύνη των κρατών μελών ή των φορέων εκμεταλλεύσεως των αερολιμένων κατά τη συνεργασία τους με την Επιτροπή.

64 Έτσι, η προσφεύγουσα φρονεί ότι τα ακόλουθα έγγραφα θα μπορούσαν να της γνωστοποιηθούν εξ ολοκλήρου: στην υπόθεση Τ-494/08, τα τρία έγγραφα της Επιτροπής που εστάλησαν σε απάντηση στα έγγραφα που επισυνάφθηκε στη ρητή απόφαση· στην υπόθεση Τ-495/08, η αίτηση περί παρατάσεως των προθεσμιών των ιταλικών αρχών της 30ής Ιουλίου 2004 και τα έγγραφα που αντηλλάγησαν μεταξύ του καταγγέλλοντος και της Επιτροπής και τα οποία έχουν ήδη μνημονευθεί στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2006, Τ-395/04, Air One κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-1343)· στην υπόθεση Τ-496/08, η αίτηση των γερμανικών αρχών που αντιστοιχεί στο έγγραφο περί παρατάσεως της προθεσμίας της 22ας Απριλίου 2008· στην υπόθεση Τ-497/08, η αίτηση περί παρατάσεως της προθεσμίας που υπέβαλαν οι γερμανικές αρχές και που αντιστοιχεί στο έγγραφο που επισυνάφθηκε στη ρητή απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2009· στην υπόθεση Τ-498/08, η αίτηση των γερμανικών αρχών που αντιστοιχεί στο έγγραφο περί παρατάσεως της προθεσμίας της 21 Νοεμβρίου 2007· στην υπόθεση Τ-499/08, η αλληλογραφία σχετικά με την πραγματοποίηση συσκέψεως μεταξύ του διευθυντή του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Pau-Béarn και της Επιτροπής· στην υπόθεση Τ-500/08, η επιστολή που απεστάλη από τον [Α.] στις 24 Μαρτίου 2003 σε ορισμένες αεροπορικές εταιρίες· και, στην υπόθεση Τ-509/08, η αλληλογραφία σχετικά με την απάλειψη εμπιστευτικών

πληροφοριών στην απόφαση περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως. Η προσφεύγουσα έχει την υπόνοια ότι υπάρχουν και άλλα παρόμοια έγγραφα στους διοικητικούς φακέλους στα οποία θα έπρεπε να της επιτραπεί η πρόσβαση.

65 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, σε κάθε υπόθεση, οι παρατηρήσεις των φορέων εκμεταλλεύσεως αερολιμένων ή άλλων τρίτων θα έπρεπε να μπορούν να της γνωστοποιηθούν, τουλάχιστον εν μέρει, χωρίς να βλαφθεί η έρευνα.

66 Κατά την επ ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι, με βάση τα στοιχεία που προσκόμισε σχετικά με τα έγγραφα που απαριθμούνται στη σκέψη 64 ανωτέρω, είχε αποδείξει ότι τα αιτηθέντα έγγραφα δεν καλύπτονταν από γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίησή τους θα προσέβαλλε καταρχήν τους σκοπούς των δραστηριοτήτων έρευνας. Εξέφρασε επίσης την άποψη ότι τέτοιο τεκμήριο δεν μπορούσε να ισχύει όσον αφορά τα εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής.

67 Η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι ήταν δυσχερής η απόδειξη του ότι κάποιο έγγραφο δεν καλυπτόταν από το τεκμήριο για το οποίο έγινε λόγος στη σκέψη 63 ανωτέρω, στον βαθμό που, εξ ορισμού, ο αιτών δεν είχε πρόσβαση στο περιεχόμενο των διοικητικών φακέλων της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, κάλεσε το Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει αν υπήρχαν στους διοικητικούς φακέλους στους οποίους είχε ζητήσει να της επιτραπεί η πρόσβαση άλλα έγγραφα παρόμοια με αυτά που διαλαμβάνονται στη σκέψη 64 ανωτέρω.

68 Τέλος, η προσφεύγουσα φρονεί ότι υφίσταντο δύο λόγοι υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για να της επιτραπεί η πρόσβαση στα έγγραφα. Επικαλείται, αφενός, τα θεμελιώδη δικαιώματα άμυνας και, γενικότερα, την πρόσβαση σε δίκαιες διοικητικές διαδικασίες, και, αφετέρου, τις αρχές των ανοικτών διαδικασιών λήψεως των αποφάσεων και της διαφάνειας που καθιερώνει η Συνθήκη, καθώς και τον διακηρυγμένο σκοπό του κανονισμού 1049/2001, ο οποίος συνίσταται στο «να [προσδοθεί] όσο το δυνατόν πληρέστερη πρακτική ισχύ στο δικαίωμα της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα». Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η ενέργειά της υπηρετεί τα συμφέροντα

των καταναλωτών στον τομέα των αερομεταφορών, πράγμα που συνιστά δημόσιο συμφέρον. Η προσφεύγουσα επισημαίνει επίσης ότι από κανένα στοιχείο της νομολογίας δεν προκύπτει ότι οι αρχές των ανοικτών διαδικασιών λήψεως των αποφάσεων και της διαφάνειας δεν μπορούν να εφαρμοστούν εκτός των διαδικασιών στο πλαίσιο των οποίων τα θεσμικά όργανα ενεργούν ως νομοθέτης.

69 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του συνόλου των αιτιάσεων αυτών.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

70 Προκειμένου να ερμηνευθεί η εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι ενδιαφερόμενοι, πέραν του κράτους μέλους το οποίο αφορούν οι διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, δεν έχουν το δικαίωμα να λαμβάνουν γνώση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου της Επιτροπής και, επομένως, να αναγνωριστεί ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου συνιστά, καταρχήν, προσβολή της προστασίας των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας (απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, προαναφερθείσα, σκέψη 61).

71 Έτσι, η Επιτροπή μπορεί, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, να απορρίψει την πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που σχετίζονται με τη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, τούτο δε χωρίς να προβεί προηγουμένως σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση των εγγράφων (απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, προαναφερθείσα, σκέψη 67).

72 Το γενικό τεκμήριο που διαλαμβάνεται στη σκέψη 70 ανωτέρω (στο εξής: γενικό τεκμήριο) δεν αποκλείει το δικαίωμα των εν λόγω ενδιαφερομένων να αποδείξουν ότι συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η γνωστοποίηση δεν καλύπτεται από το τεκμήριο αυτό ή ότι υπάρχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του εν λόγω εγγράφου δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, προαναφερθείσα, σκέψη 62).

73 Εν προκειμένω, πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι ορισμένα έγγραφα προσδιορίζονται ή ταξινομούνται κατά κατηγορίες, οι αιτήσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα αφορούν στην πραγματικότητα το σύνολο των διοικητικών φακέλων που σχετίζονται με τις διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων που φέρονται ότι χορηγήθηκαν από διάφορους φορείς εκμεταλλεύσεως αερολιμένων. Τα αιτηθέντα έγγραφα καλύπτονται συνεπώς, καταρχήν, από το γενικό τεκμήριο.

74 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι τα εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής δεν καλύπτονται από το γενικό τεκμήριο, πρέπει να τονιστεί ότι, στην προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, το Δικαστήριο εφάρμοσε το γενικό τεκμήριο σε διοικητικούς φακέλους οι οποίοι περιείχαν εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής. Το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί.

75 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι, όσον αφορά τα έγγραφα που προσδιορίζονται ρητώς και ατομικώς στις επιβεβαιωτικές αιτήσεις, ήτοι τις καταγγελίες και την κοινοποίηση των γαλλικών αρχών (υπόθεση Τ-499/08), η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα που να αποδεικνύει ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν καλύπτονται από το γενικό τεκμήριο.

76 Περαιτέρω, όσον αφορά τις γενικές παραπομπές, που έκανε η προσφεύγουσα στις επιβεβαιωτικές αιτήσεις της, στα έγγραφα που παρατίθενται στις αποφάσεις περί κινήσεως των επίσημων διαδικασιών εξετάσεως που δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη*

Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να τονιστεί ότι τα έγγραφα αυτά αναφέρονται συνολικά, ως παράδειγμα, προκειμένου να υποστηριχθεί η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι είναι αδιανόητη η εφαρμογή της εξαιρέσεως σχετικά με την προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας επί όλων των εγγράφων του φακέλου εξ ολοκλήρου.

77 Έτσι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η παραπομπή στα έγγραφα αυτά μπορεί να θεωρηθεί αίτηση γνωστοποιήσεως συγκεκριμένου εγγράφου κατά την έννοια του σημείου 72 ανωτέρω, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας είναι υπερβολικά αόριστα και γενικά για να αποδειχθεί ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν καλύπτονται από το γενικό τεκμήριο.

78 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε με τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις της κανένα στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να αποκλειστεί το γενικό τεκμήριο.

79 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα προσδιόρισε, κατά το στάδιο της προσφυγής ή της τροποποιήσεως των αιτημάτων, ορισμένα έγγραφα τα οποία διατείνεται ότι έπρεπε να της γνωστοποιηθούν λόγω του αμιγώς διοικητικού περιεχομένου τους δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω την εκτίμηση αυτή.

80 Συγκεκριμένα, τα έγγραφα αυτά δεν προσδιορίστηκαν ρητώς και ατομικώς με τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις, αλλά μετά την έκδοση των ρητών αποφάσεων. Δεδομένου ότι με τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις δεν υποβλήθηκαν αιτήματα αφορώντα ειδικώς τα έγγραφα αυτά, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να προβεί στη συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέτασή τους με τις ρητές αποφάσεις και μπορούσε να εφαρμόσει επ' αυτών το γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίησή τους θα συνιστούσε προσβολή των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας.

81 Τρίτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι τα δικαιώματα άμυνας δικαιολογούσαν τη γνωστοποίηση των εγγράφων πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία προκύπτει ότι η διαδικασία στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων κινείται κατά κράτους μέλους και ότι ο αποδέκτης της ενισχύσεως δεν μπορεί συνεπώς να προβάλει δικαιώματα άμυνας κατά τη διαδικασία εξετάσεως (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, C-74/00 P και C-75/00 P, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-7869, σκέψεις 81 και 82, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2002, T-195/01 και T-207/01, Government of Gibraltar κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2309, σκέψη 144).

82 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε γιατί οι αρχές των ανοικτών διαδικασιών λήψεως των αποφάσεων και της διαφάνειας, καθώς και το συμφέρον των καταναλωτών στον τομέα των αερομεταφορών, κατισχύουν του γενικού συμφέροντος της προστασίας των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

83 Συνεπώς, ορθώς η Επιτροπή συνήγαγε το συμπέρασμα ότι δεν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των εγγράφων.

84 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο επικαλούμενη την εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 για να μην επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις της προσφεύγουσας, καθόσον η τελευταία αυτή δεν απέδειξε ούτε ότι το γενικό τεκμήριο δεν κάλυπτε ορισμένα συγκεκριμένα έγγραφα ούτε ότι υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των εγγράφων τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις αυτές. Δεδομένου ότι η εξαίρεση της οποίας έγινε επίκληση καλύπτει το σύνολο των εγγράφων στα οποία δεν επετράπη η πρόσβαση, παρέλκει η εξέταση των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας σχετικά με τις λοιπές εξαιρέσεις που μνημονεύονται στις ρητές αποφάσεις.

Επί της αρνήσεως μερικής προσβάσεως στα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις της προσφεύγουσας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

85 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η εξήγηση που παρέσχε η Επιτροπή για να μην της επιτρέψει τη μερική πρόσβαση στα έγγραφα, κατά την οποία «ουδεμία μερική πρόσβαση είναι δυνατή, διότι τα έγγραφα στα οποία δεν επιτρέπεται η πρόσβαση εμπίπτουν σε τουλάχιστον δύο από τις εξαιρέσεις των οποίων έγινε επίκληση», είναι ταυτολογική και γενική. Το επιχείρημα αυτό δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις της συγκεκριμένης και εξατομικευμένης εξετάσεως, καθόσον δεν αναφέρει, για κάθε έγγραφο, τους λόγους οι οποίοι ισχύουν ακριβώς για το έγγραφο αυτό. Η προσφεύγουσα φρονεί επιπλέον ότι η άρνηση να της επιτραπεί μερική πρόσβαση στα έγγραφα παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας.

86 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτιάσεως.

— Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

87 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 70 ανωτέρω, υφίσταται γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου της Επιτροπής σχετικά με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων συνιστά, καταρχήν, προσβολή της προστασίας των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας.

88 Με τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις της όμως, η προσφεύγουσα περιορίζεται να υποστηρίζει, για ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, ότι περιέχουν οπωσδήποτε αποσπάσματα τα οποία θα ήταν δυνατόν να γνωστοποιηθούν χωρίς να προσβληθεί η προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας.

89 Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει, συνεπώς, όσον αφορά συγκεκριμένα έγγραφα, ότι τμήμα των εγγράφων αυτών δεν καλυπτόταν από το γενικό τεκμήριο (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, προαναφερθείσα, σκέψη 70).

90 Επομένως, τα έγγραφα καλύπτονται εξολοκλήρου από το γενικό τεκμήριο και, κατά συνέπεια, το επιχείρημα που αντλείται από παραβίαση της αρχή της αναλογικότητας είναι αλυσιτελές.

91 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ορθώς η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει τη μερική πρόσβαση στα αιτηθέντα έγγραφα.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

92 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την άρνηση της προσβάσεως στα έγγραφα δεν συνιστούν προσήκουσα αιτιολογία λόγω του αντιφατικού και ανεπαρκούς χαρακτήρα τους. Συγκεκριμένα, η

προσφεύγουσα φρονεί ότι από τη συνολική και αφηρημένη ανάλυση που πραγματοποίησε η Επιτροπή στις ρητές αποφάσεις δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι κάθε έγγραφο εμπίπτει στην εξαίρεση της οποίας έγινε επίκληση και ότι η ανάγκη προστασίας είναι πραγματική.

93 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη ειδικών περιστάσεων λόγω των οποίων θα μπορούσε να παραλειφθεί η συγκεκριμένη εξέταση των αιτηθέντων εγγράφων.

94 Τέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η αιτιολογία που παρέσχε η Επιτροπή είναι ελλιπής, στον βαθμό που αυτή φαίνεται να μην επέτρεψε την πρόσβαση σε έγγραφα τα οποία δεν ενέχουν κανέναν εύλογο κίνδυνο προσβολής των συμφερόντων που προστατεύονται από τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα.

95 Η Επιτροπή δεν λαμβάνει ρητώς θέση επί του σημείου αυτού.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

96 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να επιτρέπει να διαφανεί κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, το οποίο εξέδωσε τη συγκεκριμένη πράξη, ούτως ώστε, αφενός, οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Εντούτοις, η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία. Συγκεκριμένα, το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται

καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 99 και 100 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

97 Επιπροσθέτως, πρέπει να υπομνησθεί ότι η παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως συνιστά λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από παράβαση ουσιώδους τύπου, ο οποίος διαφέρει, αυτός καθεαυτόν, από τον λόγο που στηρίζεται στην ανακρίβεια της αιτιολογίας της αποφάσεως, ο έλεγχος της οποίας εμπίπτει στην εξέταση του βασίμου της αποφάσεως αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 67· βλ. επίσης, κατά την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 2009, Τ-48/04, Qualcomm κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-2029, σκέψη 179).

98 Εν προκειμένω, στις ρητές αποφάσεις, η Επιτροπή προσδιόρισε τον αριθμό των εγγράφων τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις της προσφεύγουσας και τα ταξινόμησε κατά κατηγορίες.

99 Η Επιτροπή επέτρεψε στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα και, προκειμένου να δικαιολογήσει την άρνηση της προσβάσεως στα λοιπά έγγραφα, ισχυρίστηκε μεταξύ άλλων ότι, στον βαθμό που αυτά αφορούσαν διαδικασίες ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, ενέπιπταν στην εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων ενδέχετο να βλάψει το κλίμα εμπιστοσύνης με τα κράτη μέλη και τους τρίτους, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο τις δρομολογημένες έρευνες.

100 Από τις ρητές αποφάσεις προκύπτει, συνεπώς, ότι η Επιτροπή παρέσχε τη δυνατότητα, αφενός, στην προσφεύγουσα να κατανοήσει ποια ήσαν τα έγγραφα που ενέπιπταν στην εξαίρεση και τον λόγο για τον οποίο η εξαίρεση αυτή είχε εφαρμογή εν προκειμένω και, αφετέρου, στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

101 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την έλλειψη εξατομικευμένης και συγκεκριμένης εξετάσεως των εγγράφων αφορούν το βάσιμο των ρητών αποφάσεων και συνεπώς εξετάστηκαν στο πλαίσιο του πρώτου λόγου περί της ακυρώσεως των εν λόγω αποφάσεων.

102 Ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται να κριθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν την αιτιολογία σχετικά με τις λοιπές εξαιρέσεις των οποίων έγινε επίκληση, στον βαθμό που η εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 καλύπτει το σύνολο των εγγράφων των οποίων δεν επετράπη η γνωστοποίηση και αρκεί για να δικαιολογηθεί η άρνηση γνωστοποιήσεως.

103 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν καθόσον με αυτές ζητείται η ακύρωση των ρητών αποφάσεων.

Επί των δικαστικών εξόδων

104 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

105 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08, πρέπει να καταδικαστεί να φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με τα αιτήματα της τελευταίας αυτής.

106 Αντιθέτως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η κατάργηση της δίκης στις υποθέσεις Τ-496/08, Τ-497/08 και Τ-498/08, καθόσον αφορούν προσφυγές στρεφόμενες κατά των σιωπηρών αποφάσεων, προκύπτει από το ότι η Επιτροπή εξέδωσε ρητή απόφαση μετά τη λήξη των προθεσμιών που προβλέπει το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001 και μετά την άσκηση των προσφυγών στις εν λόγω υποθέσεις. Για τον λόγο αυτόν και μολονότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε όσον αφορά τις προσφυγές της κατά των σχετικών ρητών αποφάσεων, πρέπει να αποφασιστεί ότι η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της προσφεύγουσας στις υποθέσεις Τ-496/08, Τ-497/08 και Τ-498/08.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-496/08, Τ-497/08, Τ-498/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08 προς έκδοση της παρούσας αποφάσεως.

2) Οι προσφυγές είναι απαράδεκτες καθόσον στρέφονται κατά των σιωπηρών αποφάσεων με τις οποίες δεν επετράπη η πρόσβαση στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08.

3) Παρέλκει πλέον η έκδοση αποφάσεως επί των προσφυγών στις υποθέσεις Τ-496/08, Τ-497/08 και Τ-498/08 καθόσον στρέφονται κατά των σιωπηρών αποφάσεων με τις οποίες δεν επετράπη η πρόσβαση.

4) Απορρίπτει τις προσφυγές κατά τα λοιπά.

5) Καταδικάζει τη Ryanair Ltd στα δικαστικά έξοδα στις υποθέσεις Τ-494/08, Τ-495/08, Τ-499/08, Τ-500/08 και Τ-509/08.

6) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Ryanair Ltd στις υποθέσεις Τ-496/08, Τ-497/08 και Τ-498/08.

Παπασάββας Wahl Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Δεκεμβρίου 2010.

(υπογραφές)